

B a l o n.

(Sličica. — Josip Bekš.)

oj, jej — a — a . . .“

Tako je vršelo tisti dan popoldne na vasi. Otročad se je zbirala in stekala iz cele vasi, in dasi si je sicer kaj rada poprijemala v lase — danes so stali vsi dečaki prav složno kraj ribnika ter kazali v črno piko, ki se je pomikala po zraku.

„Jeej — kaj je neki to — orel ni — morda tak velik tič, ki odnese lahko odraslega človeka, v narodnih pripovedkah se mnogo pripoveduje o takih tičih — morda — morda —“

„Micika, pojdi, greva — mene je strah; kaj bi rekli mati če . . .“

„Jaz že ne ostanem tu — pomisli!“

„Jaz tudi ne, to ni kar si bodi —.“

Ej, eden je izprožil, pa so bili vsi iste misli; otroci pač, kaj se hoče.

„Pred hišo nam ne more nič; tje se ne upa.“

In vsi so jo popihali proti mlinu.

„Da bi vas — klical sem vas, kaj ne, saj imam dovolj vode; pa tudi, če bi je ne imel, bi je ne naredili vi! Ala, hodi brezdelica potepinska; bi že spet kdo rad v strugo cmoknil.“

Oče mlinar je bil hud mož; otrok že celo ni mogel, vaških namreč, ki so bili navihani od prvega, ki je pred dvema letoma spustil materino krilo, pa do zadnjega, ki je že smel potrkavati v zvoniku. Če je priplaval kdaj kak kol po strugi na kolo, in če se je radi tega odkrhnila lopata na kolesu, pa ste ga slišali mlinarja:

„Pobil bi jih — spak; če je otrok kaj za drugega na svetu, nego za ljubo škodo, pa naj ne bom mlinar —.“ Pa z močnato čepico je takrat navadno otreplnil ob koleno, kakor bi si hotel razkaditi zajedno tudi svojo jezo.

„Mlinarjev oče, saj bomo pridni; tiča se bojimo, tiča. Poglejte no!“ je zinil Anžetov Francek, ki je bil prvi navihanec na vasi, ter pokazal na piko, ki se je vedno bolj večala in bližala proti vasi.

„E — e, kaj — kakšnega tiča? Ne bodi —“

Mlinar je potegnil iz prsnega žepa vegasta očala ter jih važno posadil na nos.

„Saj bi res utegnil biti tič; vse skupaj, kolikor vas je, naj odnese — v deveto deželo, če hoče, samo, da bi mi ne delali več preglavic.“

Ne vemo ali je govoril iz prepričanja — najbrž pa sam ni vedel, kaj pomeni ta pika.

Otroci so se stisnili v vežo, on pa je motril . . . Pika pa, ki je postala krogla, se je pomikala s pospeševalno silo navzdol.

Skoro, skoro — mlinar je zamižal ter skočil proti koči, po zraku je nekaj završalo ter slednjiči palo na zemljo, — prav pred hišo . . .

„Jej — o — pogledajte no, saj ni tič; platno, krilo — i —.“

Anžetov Francek je bil poleg porednosti tudi precej pogumen. Komaj je mlinar odprl zopet oči, je stal že on pri ongavi reči, ter bezal s palico, kakor v panj.

* * *

„Kaj pa mislite, to ni kar si bodi; še jaz sem se zbal.“

„Pojdi no, pojdi — to so cunje, nič drugega nego cunje.“

„I, cunje — pa če bi slišali, kako je završalo; skoraj sapo mi je vzelo, pa stemnilo se mi je pred očmi — pa ne da bi zamižal. Ravno tako sem gledal, kakor zdajle.“

„Hm — čudno; kaj mislite, odkod bi prišlo to?“

Tako je modrovala cela vas, ženske, otroci in možje. Kakor ogenj se je razširila govorica o nenavadni prikazni. Mlinar jim je pripovedoval na dolgo in široko, kako se je vse na čuden način zgodilo.

Županov hlapec se je delal modrega, češ, mene poslušajte, ki sem prišel lansko pomlad iz mesta.

„To je balon ali zrakoplov, ki —“

„Hehe — zrakoplov, ki ne plava po zraku,“ meni cerkovnik, ki je bil tudi precej modre glavice.

„Čaj no — pa je plaval preje, če zdaj ne; ko je bil prav visoko v zraku, je počil in potem je padel na zemljo.“

„Hm — hm.“

„Prav tako je; jaz sem že videl, ko so ga enkrat spuščali.“

„Hm — ahm.“

„Vi mi ne boste verjeli, jaz pa vem; to ni niti platno niti kaj drugega, temveč prav močna svila. Boste videli, kakšen lep in močan predpasnik bo to - le.“

In začel je povezavati, kar je bilo še celega.

„Luka, daj no še meni eno zaplato; opoldne sem si na smreki hlače pretrgal, daj no, da ne bodo mati hudi,“ je prosil Anžetov Francek.

„Iz zrakoplova — predpasnik; Luka, če te odnese — čudno.“

Vrnitev.

P

ozdravljam te, domača vas,
Ko vračam v te se spet;
Kako je bil pač dolg ta čas,
Kar šel sem v daljni svet.

Oh, vse je tukaj še tako
Kot bilo je nekdaj;
Tu znano mi stoji drevo,
Tam znan stoji mi gaj.

Oh, vse spominja me na dni
Brezskrbnih mladih let;
Solze mi pridejo v oči,
Ker več ne bo jih spet.

Boleslav.